

Pl. 1386 B. Skönhet.

O skönhet, skönhet! Änglalika bud,
hur skall jag tolka vad du uppenbarar?
Var är den värklighet, som du förklarar?
Vad är ditt väsen, underbara skrud?

I form, i färj, i känsla, doft och ljud
är någonting fördolt, som är, som varar —
ett någonting som oupphörligt svarar:
»Allt skönt, som fröjdar Anden, är av Gud!»

Men Du som svarar — är äj du den källa
ur vilken harmoniens vågor välla?
Är icke du min egen längtans härd?

Ack! svarar själen, jag är blott en hägring,
ett återsken, ett genljud, av den fägring
som har sitt hem i evighetens värld.

Pl. 1386 B (fortsetzung).

Aber du, die du antwortest, bist nicht du die quelle
aus der die wogen der harmonie fließen?
Bist nicht du der herd meiner eigenen sehnsucht?

»Ach!» antwortet die seele, »ich bin nur ein spiegelbild,
ein widerschein, ein echo von der schönheit,
die ihr heim in der welt der ewigkeit hat.»

Pl. 1387 A. Wiederholung von pl. 1386 B.

Pl. 1387 B. En av Petrarkas sista sonetter.

Lasso ch'io ardo.

Mitt hjärta brinner, ack! men ingen tror det.
Jo, alla tro det, utom en allena —
just hon, som framför alla borde tro det:
hon tvivlar på min kärlek, fast hon ser den.

Pl. 1387 B (fortsetzung).

gerade sie, die es vor allen anderen glauben sollte:
sie zweifelt an meiner liebe, obgleich sie sie sieht.